

Evangelikus Kántorlevél

— Szerkeszti: Finta Gergely —

Meditáció

Kedves Gyülekezet!

Úgy érzem, mai orgonazenés áhítatunknak különös töltést ad, hogy ez az alkalom az emlékezés alkalmá is. Tudjuk, ma este a korábban meghirdetettek szerint Koloss István orgonaművész, a Szent István-bazilika orgonistája játszott volna templomunkban. Halála sokunkat megrendített. Emléke, szolgálata előtt is fejet hajtunk, amikor az este második részében általa komponált, illetve fel dolgozott műveket hallgatunk.

De van az emlékezésnek egy másik iránya is ezen a mai estén. Hisz —amint azt a programban is olvassuk— ma „húsvéti orgonamuzsika” szólal meg. Húsvéti... Igen, a muzsika hangjai figyelmünket odafordítják húsvét üzenete, Krisztus feltámadásának életünkre gyakorolt következményei felé.

Összekapcsolódik hát emlékezésünkben a veszteség és a vigasztalás, az elmúlás és a feltámadás, a véges és az örök élet. Ezt az összekapcsolódást szokás a teológia nyelvén teleologikus szemléletnek nevezni. Ez a görög „teljes, tökéletes” szóból képzett kifejezés azt jelöli, amikor a dolgokat nem önmagukban, hanem a teljesség, a kiteljesedés felől szemléljük. Ha valaki teleologikusan, a beteljesedés felől tekint a szenvedő Krisztus fájdalmaira, minden egyszerre új értelmet nyer. Hisz a szenvedéseket és halált követő feltámadással egy új kezdetet, egy új teremtést tár fel előttünk. Így, a kiteljesülés felől nézve átértékelődnek a jelen tökéletlen, töredékes dolgai. A harcok, az áldozatok, a veszteségek, a vereségek is.

Hallgassunk meg most egy olyan bibliai ígét, amely istentiszteletünkre, egyházzenei áhítatainkra vetíti a teleologikus látás fényét. János mennyei jelenésekről írt könyvében olvasunk arról, hogy az apostolnak megadatik a bepilantás egy mennyei istentisztelet részleteibe.

„És láttam: íme, a Bárány ott állt a Sion hegyén, és vele száznegyvennégyezren, akiknek a homlokára az ő neve és Atyjának a neve volt felírva. Hallottam egy hangot a mennyből, mint nagy vizek zúgását, és mint hatalmas mennydörgés hangját; és a hang, amelyet hallottam, olyan volt, mint a hárfásoké, amikor hárfán játszanak. És új éneket énekelnek a trónus előtt ... (Jelenések 14,1–3)

A Bárány trónja előtt, az üdvözültek seregének részvételével zajló mennyei istentisztelet elénk táró kép új összefüggésben láttatja a földön küzdő keresztyénség itteni ténykedését. Az itteni istentisztelet, az itteni szolgálat csupán kezdete, előíze annak a mennyei, teljes, tökéletes istentiszteletnek. Istent dicsérő énekünk prelúdiuma a mennyei kar dicsérő himnuszának. Az embert próbáló futás, a mindennapok létharcai, örömei és bánatai egy cél felé visznek közelebb.

Evilági létünk, szolgálatunk, harcunk már nem szemlélhető önmagában, csak együtt a Báránynak, Jézus Krisztusnak a halál fölött aratott diadalával. Kiomló vérével, annak büntörlő, bűnbocsátó erejével, mely teljesen új összefüggésbe helyezi földi életünket. Jelenünk ilyen teljesség felőli látására tanít bennünket ez a ma elénk táruló mennyei jelenés is. Arra, hogy jelenünket ebben a nagy összefüggésben lássuk. Mert ez a látás formálhatja életünket, érzéseinket, gondolatainkat, tetteinket itt és most. S ha életünket egy elénekelt énekhez hasonlítjuk, ez a hang megtaníthat egy új énekre is.

Hiszem, hogy Koloss István szolgálata sokakat segített a teljesség felé. A templomi orgonamuzsika hangja ma este is odafordíthat e mennyei istentisztelet képeivel a teljesség felé. Hogy lássuk meg életünkben a veszteség mellett a vigaszt, az elmúlás mellett a feltámadást, a véges mellett pedig az örök élet valóságát.

Cselovszky Ferenc meditációja a Deák téren, 2010. ápr. 25-én tartott orgonazenés áhítaton hangzott el. Koloss István helyett tanítványa, Gesztesi Tóth László vállalta a koncertet fele részben az elhunyt organista-zeneszerző műveivel.

Evangelikus Gimnáziumok 4. Országos Kórustalálkozója

Sopron, 2010. március 5–7.

2010-ben új helyszínen, Sopronban gyűltek össze az evangelikus középiskolák kórusai. Az első három találkozóknak Nyíregyháza adott otthont. A helyszín változásán túl más újdonsággal is szolgált ez a találkozó, amelyen most hét középiskola képviseltette magát.

Az eddigi találkozók szakmai „védnöke” mindig *Párkai István* professzor úr volt, aki bölcs tanácsaival segítette, bátorította az evangelikus iskolák 2004-ben indult kezdeményezését. A kórustalálkozó elindítója és a mai napig lelkes szervezője *Nováky Andrea*, a Fasori Gimnázium énektanárnője.

Az ideai találkozó meghívott szakmai vendége *Czifra János*, a salzburgi dóm karnagya volt. Március 7-én a záró istentiszteleten Buxtehude *Jesu meine Freude* című kantátáját ő vezényelte az összkar élén a soproni evangelikus templomban.